

Arrest

nr. 102 317 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit de Mohmand Agency in de Federally Administered Tribal Areas in Pakistan. Uw regio was de laatste jaren onderhevig aan een conflict tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Tijdens de luchtaanvallen van het Pakistaanse leger diende u uw woning te verlaten. Vele mensen ontvluchtten de regio omwille van het conflict. In de context van dit conflict kreeg u problemen met de taliban. U werd persoonlijk bedreigd en onder druk gezet om u aan te sluiten bij de taliban. Dit was een vaak voorkomend fenomeen in uw regio. Veel mannen werden onder druk gezet door de taliban. Op een zekere dag vond u een dreigbrief van de taliban onder uw deur. Indien u zich niet aansloot zou men u vermoorden. Enkele dagen later besloot u om uw woonplaats te verlaten uit angst voor deze dreigementen. U zwierf eerst anderhalve maand rond in de regio in een bergachtig gebied en belandde uiteindelijk in Peshawar. Daar ontmoette u een

smokkelaar en de dag nadien trok u naar Karachi met de bus. Vanuit Karachi reisde u naar Iran en via Iran en Turkije kwam u in Griekenland terecht. Daar verbleef u zes maanden vooraleer u doorreisde naar België. Wanneer u in België aankwam vroeg u asiel aan. In Griekenland had u Afghanen ontmoet die via kennissen de contactgegevens van uw vrouw hadden kunnen bemachtigen. Toen u in België was belde u uw vrouw. Ze was samen met haar ouders naar Peshawar gevlucht. Er was ondertussen een tweede dreigbrief van de taliban aangekomen. Van uw ouders, broers en zus hebt u geen informatie vernomen. Ondertussen keerde uw vrouw terug naar Mohmand Agency met de kinderen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, twee dreigbrieven van de taliban en twee brieven van plaatselijke maliks die uw problemen bevestigen.

B. Motivering

Vooreerst merkt het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) op dat uw verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst tegenstrijdig zijn aan de verklaringen die u aflegde bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) tijdens uw asielaanvraag. Bij DVZ verklaarde u dat u samen met uw gezin vluchtte uit Mohmand Agency omwille van uw problemen en twee jaar ondergedoken leefde in Peshawar. Tijdens die periode werd uw familie onderhouden door uw schoonvader (vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ, punt 3.5). In het overzicht van uw hoofdverblijfplaatsen bevestigde u dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Pakistan in Cherghan Chowk te Peshawar woonde (verklaring DVZ, punt 9). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart u echter dat u uw huis in Mohmand Agency pas anderhalve maand voor uw vertrek uit Pakistan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaart dat u uw gezin hebt achtergelaten in Mohmand Agency. Uw gezin trok na uw vertrek samen met uw schoonfamilie naar Peshawar en u hebt zelf nooit in Peshawar gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring is volledig tegenstrijdig met uw eerdere verklaring afgelegd voor de DVZ. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u nooit gezegd hebt dat u twee jaar in Peshawar woonde vooraleer u Pakistan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het CGVS hecht geen geloof aan deze verklaring. U verklaarde bij DVZ op twee verschillende momenten dat u twee jaar in Peshawar woonde. Bovendien verwees u letterlijk naar het feit dat u daar onderdook en was u in staat om een specifieke plaats in Peshawar (Cherghan Chowk) te vermelden. Na het gehoor bij DVZ werden al uw verklaringen opnieuw aan u voorgelezen en ondertekende u de verklaring voor uw akkoord. U blijft bovendien zeer vaag wanneer u vragen worden gesteld over de periode nadat u uw dorp verliet: u weet niet zeker wanneer u voor het laatst contact had met uw familie, u weet niet waar uw familie verbleef in Peshawar, u kan weinig vertellen over (de geboorte van) uw jongste kind, u weet niet wanneer uw familie naar Peshawar trok (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), u weet niet wat er met andere mensen die de regio ontvluchtten gebeurde, u weet niet hoe uw familie naar Peshawar trok (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), u weet niet waarom uw familie naar Peshawar vluchtte en u weet niets over recente ontwikkelingen in Mohmand Agency en Peshawar (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U legt ook merkwaardige verklaringen af met betrekking tot uw vertrek uit Pakistan. Het is weinig waarschijnlijk dat u 's avonds in Peshawar aankomt en een smokkelaar ontmoet om de dag nadien Peshawar en Pakistan al te verlaten. Het is niet geloofwaardig dat er geen voorbereiding aan uw vertrek vooraf ging. Tijdens uw gehoor bij DVZ verklaarde u bovendien dat u Pakistan verliet met behulp van een onbekende Pakistaan (verklaring DVZ, punt 34), terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS de naam van uw smokkelaar plots wel kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). De optelsom van deze vaagheden en tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst uit Mohmand Agency.

Gezien u volgens uw verklaringen bij het CGVS Mohmand Agency en Pakistan verliet omwille van een dreigbrief van de taliban kan het CGVS ook geen geloof hechten aan uw asielrelaas. U ontving de dreigbrief van de taliban namelijk tien dagen voordat u uw thuis in Mohmand Agency verliet (zie gehoorverslag, p. 6). Dit wil zeggen dat u volgens uw verklaringen bij het CGVS de dreigbrief ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Pakistan ontving. Volgens uw oorspronkelijke verklaringen bij DVZ is dit onmogelijk gezien u zich op dat moment in Peshawar bevond. Wat er ook van zij, het is niet geloofwaardig dat u bij een terugkeer naar Pakistan geviseerd zou worden door de taliban enkel en alleen omdat u zich nooit aansloot bij hen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U ondernam nooit activiteiten tegen de taliban en u sloot zich nooit aan bij de het Pakistaanse autoriteiten in de strijd tegen de taliban. Bovendien werd elke man uit uw regio in die periode onder druk gezet door de taliban om zich aan te sluiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6-10). Het is weinig waarschijnlijk, nu dat uw regio grotendeels in handen is van de Pakistaanse autoriteiten en de mensen terugkeren naar hun woningen, u persoonlijk vervolgd zou worden door de taliban omdat u zich nooit aansloot bij hen. U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de eventuele toekenning van Subsidiaire Bescherming, hecht het CGVS er geloof aan dat u en uw familie Mohmand Agency ooit diende te ontvluchten ten gevolge van het conflict tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in uw regio. Alles wijst erop dat uw gezin, net zoals vele anderen (blauwe map, punt 1), naar elders in de regio of naar Peshawar vluchtte. Deze realiteit past volledig binnen de verklaringen die u oorspronkelijk aflegde bij DVZ. U verklaart dat uw gezin ondertussen is teruggekeerd naar Mohmand Agency (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Ook dit is geloofwaardig gezien veel ontheemde gezinnen uit Mohmand Agency in de loop van 2012 terugkeerden naar hun regio (blauwe map, punt 2), maar het ondermijnt ook opnieuw het geloof in uw persoonlijke vrees. Het CGVS is op de hoogte van de gebeurtenissen in uw regio en erkent dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen wordt door de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map, punt 3), blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin beïnvloeden. Het CGVS trekt uw identiteit niet in twijfel (groene map, punt 1). Uw herkomst uit Mohmand Agency en het feit dat u en uw gezin ooit de regio diende te ontvluchten omwille van het conflict tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten en de dreiging van de taliban wordt ook niet in twijfel getrokken (groene map, punt 3). Wat betreft de dreigbrieven van de taliban wijst het CGVS erop dat deze brieven een gesolliciteerd karakter hebben en door om het even wie kunnen worden opgesteld (groene map, punt 2). Bovendien is het vervaardigen van vervalste documenten een vaak voorkomend fenomeen in Pakistan (blauwe map, punt 4). Het neerleggen van documenten dient steeds gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De enkele omstandigheid dat verzoeker het gebruikte paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg ontslaat verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen origineel bewijs neerlegt van zijn identiteit of nationaliteit en hij voor het ontbreken hiervan bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een identiteitskaart had maar deze heeft achtergelaten in Pakistan (verklaring, 18 juni 2012, vraag 21) terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn originele identiteitskaart verloren gegaan is bij het conflict waarbij zijn huis verschillende keren geraakt werd tijdens aanvallen van het leger (gehoorverslag, 5). Verzoeker beperkt zich tot het neerleggen van een fotokopie van zijn identiteitskaart. De Raad hecht echter geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Voorts blijken de verklaringen van verzoeker op cruciale punten aangetast door tegenstrijdigheden en opvallende lacunes in zijn kennis. Zo situeert verzoeker de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Mohmand bij de commissaris-generaal anderhalve maand voor zijn vertrek (gehoorverslag, p. 4). Deze verklaring is in flagrante tegenspraak met eerdere verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat hij voor zijn vertrek naar Europa eerst twee jaar 'ondergedoken' had geleefd bij zijn oom in Peshawar (vragenlijst, punt 3.5 evenals verklaring, punt 9). Deze plotse wending in het relaas kan geenszins overtuigen, temeer nu verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van recente gebeurtenissen die zich in Mohmand hadden voorgedaan (gehoorverslag, p. 7). Aangezien de directe vluchtaanleiding van verzoeker (een dreigbrief van de taliban) zich tijdens een ongeloofwaardig verblijf in Mohmand situeert kan hier dan ook geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststelling te ontkrachten met objectieve argumenten en komt niet verder dan het minimaliseren daarvan, hetgeen niet ernstig is.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het beweerde asielrelaas een lokale vrees betreft voor een niet-statelijke actor. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Pakistan nooit activiteiten tegen de taliban zou hebben ontplooid, noch enige activiteiten die hem in de ogen van de taliban zouden liëren met de Pakistaanse overheidsinstellingen of met rivaliserende politieke krachten. Het lot dat verzoeker zou hebben getroffen, namelijk een gedwongen vraag tot rekrutering door de taliban, zou tenslotte elke man in verzoekers beweerde regio van herkomst hebben getroffen (CGVS, p. 6-10). Er bevinden zich derhalve in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat verzoeker, louter omwille van het ontwijken van gedwongen rekrutering, zich in een dermate negatieve belangstelling van de taliban zou hebben geplaatst dat zij verzoeker actief zouden opsporen en vervolgen in regio's of steden die niet onder hun controle staan. De Raad besluit derhalve dat, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor de taliban, er voor hem in elk geval een veilig intern vluchtalternatief voorhanden is in een andere regio van zijn land van herkomst, zoals Peshawar of de andere grote steden van zijn land. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van voormelde wet. Verzoeker komt ook niet verder dan het louter ontkennen van dit motief, doch blijft in gebreke om een poging te ondernemen om dit motief te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te

onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van het verzoek om de vluchtelingenstatus kan leiden.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gezien verzoeker beschikt over een veilig intern hervestigingsalternatief in Peshawar of in een andere grote stad van zijn land van herkomst is er met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van voormelde wet. Er bevinden zich verder in het administratief dossier geen elementen die erop wijzen dat er zich heden in Peshawar, noch in de andere grote steden van Pakistan, een situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou voordoen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om zulks alsnog aan te tonen via objectieve landeninformatie.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER